

riet for offentlige Arbejder den 16. Juli 1906, da Auditøren første Gang blev ansat. Men siden den Tid er der gaaet en Del Aar, og man har indvundet adskillige Erfaringer. Gennem de to Skrivelser, som ville komme til at afgaa i Anledning af Auditørens Ansettelse som Embedsmand, foretages der i Virkeligheden ikke andet, end at man fastslaar den Praksis, som har fæstnet sig gennem Auditørens Virksomhed. Sagen er den med Hensyn til Spørgsmaalet om, at den sigtede i Afskedigelsestilfælde kan henvende sig til Ministeriet, at det er en gammel Praksis, at den vedkommende sigtede har Lov til at appellere gennem alle Instanser. Saa det eneste nye i disse Bestemmelser er i Virkeligheden kun Bestemmelsen om, at det skal tilføres Protokollen, hvis en Vidnebegæring afvises, men i Praksis er det vel ogsaa noget, der har fundet Sted hidtil; om der end maaske ikke er ført nogen virkelig Protokol over disse Forhold, har Auditøren naturligvis aldrig nogensinde forfulgt, at der kom Begæring om Vidneførsel, selv om han ikke har kunnet tage den til Følge. Saa er der Bestemmelsen, som gaar ud paa, at i Tilfælde af, at Generaldirektionen indstiller den sigtede til Afskedigelse, og Auditøren ikke deri er enig, skal Sagen forelægges Ministeriet, men det er i Virkeligheden ogsaa kun at fæstne den bestaaende Praksis.

En ny Bestemmelse er det, at Auditøren skal gøre den sigtede opmærksom paa, at han, hvis han ønsker personlig at indanke Sagen for Ministeren, kan medtage en Tillidsmand til overfor Ministeren at forsvare den vedkommende og hjælpe til at faa alle de Momenter oplyste, som den sigtede maatte mene endnu ikke vare tilstrækkeligt belyste. Det er en ny Bestemmelse, som, skønt den ikke hidtil har foreligget i Praksis, i Virkeligheden er en Selvfølge, i det jeg ikke kan tænke mig, at en Minister vilde afvise en sigtet, som sagde til ham: Jeg er daarlig i Stand til selv at føre min Sag, derfor har jeg taget en Kammerat med, som jeg gerne vil bede Ministeren tillade at fremstille min Sag. Jeg kan ikke godt tænke mig, at en Minister vilde lukke sin Dør for denne Mand og sige: Ham har jeg ikke noget at gøre med, han maa ikke forklare den Sag. Jeg finder det derfor ganske naturligt, at en saadan Bestemmelse træffes, men at den maa begrænses til de Tilfælde, hvor det drejer sig om den sigtedes Afskedigelse, er en Selvfølge, thi ellers vilde det være at gaa

for vidt. Man kan tænke sig f. Eks., at der paa en Station er to Tjenestemænd, som ikke kunne forliges paa nogen Maade, den ene beskylder den anden for det og det og omvendt, det kommer til Afhøring gennem Auditøren, og det hele viser sig ikke at betyde noget, opløser sig i Vrøvl. Alligevel er Stillingen uudholdelig for den vedkommende Stationsforstander, han kan ikke være tjent med at have disse to Mennesker, som demoralisere hele Tjenesten paa Pladsen, derfor findes det nødvendigt, at Administrationen tager vedkommende Tjenestemænd i Kraven og flytter enten den ene eller dem begge andetsteds hen, saa at der kan blive Fred og Ro i Forholdet. Det kan imidlertid godt falde saadanne to Tjenestemænd for Brystet, de kunde maaske henvende sig til Ministeren; men hvis man i saadanne Tilfælde skulde tillade, at de tog en Bisidder eller Tillidsmand med, som Ministeren skulde høre paa i Timevis, vilde det dog vist være at gaa noget for vidt. Derfor har jeg ikke tænkt mig Muligheden af at gaa videre end til at indrømme det i de virkelig alvorlige Tilfælde, hvor vedkommende sigtede indstilles til Afskedigelse, i saa Fald kan det være ganske rimeligt. Jeg maa bede lagt Mærke til, at i Skrivelsen hedder det, at vedkommende Bisidder eller Tillidsmand, hvad vi nu ville kalde ham, skal være ansat i Statsbanernes Tjeneste, man kan ikke tage en udenfor, som ikke har med Etaten at gøre, og det er — det vil jeg ogsaa nævne — naturligvis en Forudsætning, at det ikke bliver Organisationerne som saadanne, der komme til at udnævne en Sagfører blandt Tjenestemændene til denne Brug. At det ikke kan blive Tilfældet, siger sig selv, thi derigennem vilde Organisationerne kunne — jeg siger ikke, at de ville — forsøge paa at skaffe sig den Indflydelse med Hensyn til Tjenestemændenes Afskedigelse, som de vedtagne Forhandlingsregler have nægtet dem, og det er selvfølgelig ikke Meningen. Jeg antager saaledes, at den Ordning, jeg har tænkt mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Afskedigelse, som den ærede Ordfører var inde paa, fuldt ud vil kunne tilfredsstille ham og de øvrige Medlemmer af Udvalget, saaledes at der ingen Misforstaaelse er mellem Ministeren og Udvalget med Hensyn til disse to Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører var inde paa et tredje Spørgsmaal, idet han berørte, at der havde foreligget i Udvalget adskillige Andragender dels fra Bestyrelserne for, dels